

ת"פ 27669/07/19 - מדינת ישראל נגד איברהים גאוי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 27669-07-19

לפני כב' השופט רפי כרמל

המאשימה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
נגד הנאשם	איברהים גאוי ע"י ב"כ עו"ד עאטף פרחאת

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירת הצתה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), ובעבירה של היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק. כמתואר בכתב האישום המתוקן, שהוגש במסגרת הסדר טיעון, הנאשם החליט להצית אש בבית אחותו בדרך של שפיכת חומר דליק בדלת הבית ובאזור הסמוך לדלת, זאת על רקע סכסוך בין המתלוננת, היא אחותו של הנאשם, לבין אשתו של הנאשם. בהתאם, הנאשם רכש דלק, הגיע לבית המתלוננת, בו שהתה המתלוננת באותה עת עם שני בניה, שפך דלק מהבקבוק על דלת הכניסה ובאזור הסמוך לדלת, והצית אש, תוך שהוא עוצם עיניו לאפשרות שבבית שוהים אחותו ובניה. כתוצאה ממעשי הנאשם, שנעשו ביום 5/7/19, נדלקה אש בחזית בית המתלוננת, אשר אחזה בדלת הבית ובאזור הסמוך לה במשך כדקה, ודעכה לאחר מכן. בנה של המתלוננת אשר הבחין במעשה, קרא למתלוננת אשר החלה לצעוק לעזרה, ואדם שעבר במקום, סייע בכיבוי האש. כאשר האש דעכה, הנאשם נטל קורת עץ ושבר באמצעותה חלון זכוכית אחת וניסה לנפץ חלון נוסף.

2. הנאשם הנו כבן 27, נעדר הרשעות קודמות.

3. מטעם הנאשם העידה במהלך הטיעונים לעונש, המתלוננת, היא אחותו של הנאשם, אשר אמרה כי אין בינה לבין הנאשם כל סכסוך, האירוע התרחש ברגע של רתיחה היא אינה חוששת מהנאשם, ובין השניים נערכה סולחה.

4. **ב"כ המאשימה** טען כי הנאשם החליט להצית אש בבית אחותו על רקע הסכסוך. מדובר במעשה שסיכן חיי אדם, בטחונו וקניינו, הנאשם עצם עיניו לאפשרויות הנזק ולפוטנציאל הנזק ולאפשרות שמי מבני הבית שוהים בבית. מדובר במעשה של תכנון מוקדם, הנאשם לא הסתפק בהצתה, אלא שבר חלון, סכסוכים לא פותרים בצורה כזו כפי שהנאשם נקט בה. נטען כי המתחם הרצוי הנו 24 - 48 חודשי מאסר ויש לגזור על הנאשם עונש של 30 חודשי מאסר,

מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת, על אף דבריה בבית המשפט.

5. **הסנגור** הדגיש כי כתב האישום עוסק בהחלטה להצית אש בבית המתלוננת, להבדיל מהצתת ביתה של המתלוננת. הוחלט על ידו לעשות כן בדרך של שפיכת חומר דליק על דלת הבית, זאת להבדיל מהצתת פנים הבית. הנאשם עצם את עיניו לגבי הימצאות אנשים אחרים בדירה, דהיינו לא ידע באופן פוזיטיבי על קיומם. מדובר באש שדעכה מהר מאוד ונשבר על ידו חלון אחד קטן. נטען כי המעשים באו לאור התנהגותה הפוגענית של המתלוננת כלפי הנאשם וכלפי אשתו וכי המתלוננת נהגה להעליב את אשתו של הנאשם על רקע מוצאה הנחות. מדובר במצוקה נפשית בה היה הנאשם, כמו כן ההתנכלות של המתלוננת לאשת הנאשם, שהייתה בהיריון באותה עת, גרמה לנאשם מצב קשה עד לקבלת טיפול רפואי נפשי, והומלץ על הפנייתו לטיפול פסיכיאטרי (הוגש מסמך רפואי). נטען כי ביום האירוע הנאשם פגש את אחותו בבית הוריהם כשעה לפני ההצתה והציג לה את ההודעות ששלחה אליו, בהן המתלוננת קיללה את אשתו, ובתגובה המתלוננת יצאה מבית ההורים, כשהיא מקללת את הנאשם ואשתו, לאחר מכן הנאשם מצא את אשתו ההרה בוכייה על הכביש, ועל כן החליט לעשות מעשה, על מנת להפחיד את אחותו ולהפסיק את ההתנכלות. כמו כן, באה הפניה להסכם הסולחה. נטען כי ההחלטות אליהן הפנה ב"כ המאשימה, עוסקות במקרים אחרים, חמורים יותר, יש חשיבות רבה לנזק המצומצם שנגרם. הסנגור טען כי המתחם הראוי הנו מאסר בעבודות שירות עד שנת מאסר, וניתן להסתפק בתקופת מעצרו. עונש ממושך יגרום לפגיעה בנאשם ובמשפחתו, לנאשם נסיבות חיים קשות. באה הפניה להחלטות מהן ביקש הסנגור להסיק כי ניתן לגזור על הנאשם עונש שירוצה בעבודות שירות.

הנאשם הוסיף שהוא מצטער ומתחרט על המעשה, שילם מחיר, נולדה לו בת בתקופת מעצרו.

דין

6. העיקרון המנחה בענישה הנו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם (סעיף 40ב' לחוק העונשין). יש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה, בהתאם לעקרון ההלימה ולשם כך תבוא התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה במידת הפגיעה באותו ערך, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפטר בסעיף 40 ט' לחוק, (ביניהם: תכנון, חלק יחסי של הנאשם בביצוע, הנזק הצפוי והנזק שנגרם, יכולת ההבנה את המעשה ואת הפסול ביכולת להימנע, מידת אכזריות ואלימות וניצול לרעה של כוח הנאשם בנפגע או בניצולו).

7. עבירת ההצתה הנה חמורה, שכן אש שפרצה, קיים לה פוטנציאל הרסני שלא ניתן לחזותו ולעיתים גם לא ניתן לשלוט בתוצאה האפשרית, על כן ההחמרה העונשית בנוגע עם עבירה זו. יחד עם זאת, בין הצדדים הוסכם כי במסגרת הטיעונים לעונש יטען הנאשם לנסיבות שקדמו לביצוע המעשים, כפי שפורט בתשובתו בכתב לכתב האישום, וכן יומצא המסמך הרפואי הנזכר לעיל. במסגרת התשובה, באו הטענות שכבר פורטו בדבר התנהגותה הפוגענית של המתלוננת כלפי הנאשם ואשתו, התנכלותה של האחות נמשכה, גם שעה שאשת הנאשם הייתה בהיריון ראשון, הנאשם נכנס עקב כך למצב נפשי קשה עד שפנה לקבלת טיפול רפואי, שלושה ימים לפני ההצתה, בגדרו הופנה הנאשם ליעוץ פסיכיאטרי וכן בא פירוט למפגש בין הנאשם לאחותו בבית הוריהם, כשעה לפני ההצתה. הודגש כי הוחלט להצית את דלת הכניסה ולא את ביתה של האחות. כמו כן הוסכם על כך כי הנאשם לא ידע כי אחותו ושני בניה בבית, דהיינו כי עצם עיניו לכך. מנסיבות אלה, ומנוסח כתב האישום עולה כי הנאשם, יותר משביקש לגרום נזק ממשי, ביקש לטעת חשש בלב אחותו, ככל הנראה להפסיק את התנהלותה כלפי אשתו. מובן הדבר שאין בכך להקל ראש בחומרת המעשים, אך, כאמור,

הוסכם כי ההחלטה הייתה להצית אש בבית ולא את הבית, כי האש דעכה במהירות, הנזק שנגרם היה מצומצם באופן יחסי והנאשם עצם עיניו לגבי השאלה האם בני המשפחה בבית.

7. בנסיבות אלה, המתחם הראוי הנו מאסר בין 6 עד 24 חודשים ונוכח הנסיבות יש למקם הנאשם קרוב לרף הנמוך של המתחם, זאת גם לאור גילו הצעיר ועברו הנקי.

8. על כן, אני גוזר על הנאשם כלהלן:

א. מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים. תחילת מאסרו מיום מעצרו.

ב. מאסר מותנה לתקופה של 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

זכות ערעור לבית משפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו טבת תש"פ, 23 ינואר 2020, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם והנאשם בעצמו.

**רפי
כרמל,
שופט**